

S.O.S. CAIZA

43ste jaargang / N° 4 / **december 2019** driemaandelijks

Verantwoordelijke uitgever:

Lieve Marrannes Weimanstraat 58, 8377 Zuijkerke

**Onze
jaarlijkse maaltijd
26 januari 2020**
meer op pagina 9

VOORWOORD,

**KERSTMIS
NOEM HET EEN DROOM,
EEN OUD VERHAAL.
MAAR WIE VAN HARTE LEEFT EN LIEFHEEFT
KAN HET TELKENS WEER ZIEN GEBEUREN.
VREDE ZIJ U EN DAGEN VAN ZEGEN.
LICHT IN HET DONKER.
EEN LIED DAT BLIJFT KLINKEN.
EEN PLEK WAAR HET GOED IS.
IETS OM VOOR TE LEVEN.
EEN VURIGE WENS.
EN SOMS OP JE WEG
EEN ENGEL VAN EEN MENS.**

ZALIG KERSTFEEST

**EEN JAAR VOORBIJ.
TIJD VOOR EEN NIEUW BEGIN
EN DAAROM WENS IK JE VOORAL
EEN HOOFD VOL ZIN IN ONGEKENDE DINGEN,
DE GRATIE VAN HET MOOIE
DAT VOOR JOU IS WEGGELEGD,
VEEL STOUTE MOED OM JE AAN RISICO'S TE WAGEN,
MINSTENS ZOVEEL PROJECTEN
ALS JE VOETEN KUNNEN DRAGEN
EN ZINTUIGEN TE OVER
VOOR DE ONVERWACHTTE TINTEN VAN GELUK.**

(K. Gelaude)

EEN GELUKKIG NIEUW JAAR

REISVERSLAG VAN JASPER EN PIETERJAN.

We gaan nog eventjes de mijn binnen in Potosi om aan te knopen bij het vorige relaas

De tweede dag nam de Padré ons dus mee naar Potosi waar we samen met hem renovatiewerken bezochten.

Na het eten ging hij met ons naar een kantoortje in de stad. Hij regelde een bezoek aan de Cerro Rico en liet ons achter bij een vriendelijke mevrouw, een oude bekende van de Padré.

Wat volgde was voor mij één van de meest memorabele momenten van de reis. Samen met twee Britse meisjes en twee Duitse mannen kropen we in een busje en reden richting de flanken van de berg. Onderweg werd er halt gehouden bij een klein winkeltje. Daar moesten we gerief kopen die we in de mijn aan de mijnwerkers moesten schenken. Tot mijn grote verbazing kochten we daar voor een appel en een ei cocablaren, limonade maar vooral dynamietstaven en ontstekingen.

Uiteindelijk gingen we in ons mijnwerkerskostuum de mijnschacht binnen. Pieterjan was onwel geworden en bleef achter in het busje.

Al snel bleken de schachten aan de kleine kant voor Europeanen. Hierdoor gaf één van onze Duitse metgezellen het al op na een paar meter in de tunnel.

Je kan je de mijn het best voorstellen zoals je die ziet in een film van Indiana Jones. Nergens verlichting, enkel het lampje op de helm toonde ons de weg.

Af en toe hoorde je een oorverdovend gedonder dichterbij komen. Onze gids maande ons aan om aan de kant te gaan staan in een iets breder gedeelte.

Een loodzware mijnkar, volgeladen met opgedolven mineralen, werd voortgeduwd door enkel mannen. Het werd snel duidelijk waarom we goed aan de kant moesten staan: veel remmen was niet mogelijk met zo'n gevaarte.

In het passeren staken we de mijnwerkers limonade of dynamiet toe, zodat ze onze aanwezigheid tijdens hun zwaar werk tolereerden.

Een eind verder verdween de ondergrond een 5-tal meter. De rails liepen over een groot zwart gat. Met onze handen zochten we steun tegen de wand, we schoven voetje voor voetje over een donker gat van een tiental meter diep.

Uiteindelijk kwamen we uit op een kamertje uitgehouwen in de berg. Daar stond een afbeelding van de duivel waar de mijnwerkers offers brachten.

Met een houten ladder daalden we zo'n tien meter af in de berg en zetten onze route verder. Daar gaf onze tweede Duitser de rondleiding op.

Beneden aangekomen leek het mijnbezoek meer op speleologie. Hele stukken kropen we op handen en knieën door smalle schachten ... om uiteindelijk bij een mijnwerker te komen die met hamer en bijtel aan het kappen was in het gesteente. Hij maakte gaten om er later dynamiet in aan te brengen. Na een kort gesprek gaven we de man enkele van onze dynamietstaven en begonnen we aan onze terugtocht. Tijdens onze tocht hoorden we dikwijls ontploffingen in andere gangen.

[De Cerro Rico torent boven de stad Potosí]

De hoogte, de hitte en de stofrijke lucht bezorgden me meermaals kortademige momenten. Het was dan ook letterlijk een opluchting om weer de buitenlucht te kunnen inademen.

De volgende dag gingen we opnieuw naar de mis. Deze keer was het er één voor de kinderen van het meisjesinternaat. Plichtbewust kwamen ze allemaal mooi op tijd toe in de kerk om de viering mee te maken. Opnieuw verstonden we niet veel van wat er gezegd werd, maar de vredewens was toch iets bijzonders. De kinderen gaven elkaar een zoen of een knuffel. In eerste instantie bleven wij op de achtergrond en groetten enkel elkaar. Maar plots stond er vooraan in de kerk een meisje op en ze kwam ons een zoen geven. Op dat moment veerde de hele kerk recht en er vormden zich twee lange rijen, eentje voor Pieterjan en eentje voor mij. Uiteindelijk werd het de meest uitgebreide vredewens uit mijn leven, een die zeker tien minuten duurde.

Later die ochtend bezochten we de lagere school. Ze hadden een waar schoolfeest voor ons georganiseerd. De kindjes brachten gedichten, liedjes en dansjes.

Hun enthousiasme was aanstekelijk en het was fantastisch om dit bij te wonen.

Nadien werden de kindjes gevraagd om terug te keren naar hun klassen. De kleutertjes kwamen ons groeten en het was duidelijk dat ze nog nooit een blanke persoon hadden gezien. Ze bleven schattig staren naar ons en verwonderden zich over de kleur van onze ogen. Na een aanmaning van hun juf verdwenen ze naar hun klassen. Bij de lagere schoolkinderen was er eentje dat het idee had om ons om een handtekening te vragen. Hij wilde ook onze namen, de namen van onze ouders, onze geboortedatum ...

Al snel namen de klasgenoten het voorbeeld en toen beseften we even wat een filmster regelmatig lijden kan.

Na het aangenaam bezoek kregen we een rondleiding in het dorp. Daarbij bezochten we ook de normaalschool. We wandelden even door de gebouwen.

De wandeling deed ons een beeld krijgen van de grootte van Caíza. Het dorp is veel groter dan ik me had voorgesteld.

's Middags gingen we opnieuw naar Potosí om daar Casa de Moneda en een klooster te bezoeken. Ook daar kregen we meer inzicht in de rijke geschiedenis van de regio.

De laatste dag was er nog een mis. Deze keer was het jongensinternaat aan de beurt. Enkele jongetjes met wat meer durf kwamen bij ons op de misbanken zitten. Spijtig genoeg konden we amper met hen communiceren.

De padre had een maaltijd voorzien met het personeel van de parochie. Het was een waar feestmaal: kip met pasta. Wij kregen de niet pikante versie. De mensen waren enorm gastvrij en zeer vriendelijk. Opnieuw was het zeer spijtig dat we de taal niet machtig waren om hun verhalen te kunnen aanhoren. Ze verrasten ons met een geschenk van zilverwerk en uiteindelijk gingen we nog uitgebreid op de foto met iedereen van de parochie.

De mensen van Caíza hebben ons onvergetelijke dagen bezorgd. We werden er ongelooflijk warm onthaald. Met trots toonden ze ons hun cultuur, hun opleiding, hun geschiedenis. Maar de Padre toonde ons ook zeker de problemen en moeilijkheden. Hij wees er ons verschillende keren op dat er om financiële redenen een internaat minder zou opengaan het volgende schooljaar. Dit maakte het afscheid ook zwaar. Je merkt dat

[Bezoek aan de lagere school]

ze daar met de middelen die ze hebben prachtig werk leveren. De kinderen krijgen er een deftige opleiding en dus ook een mooie toekomst. Het deed me nog meer beseffen dat het project niet mag doodbloeden en we hen zeker verder moeten steunen.

De Padre voerde ons helemaal naar Sucre, waar hij in de buitenwijken in panne viel. Hierdoor gebeurde ons afscheid wat in een haast, maar het was daarom niet minder hartelijk. Hij had ons een gedroomd bezoek bezorgd aan de regio. We namen een taxi en reden naar het centrum.

Het was de eerste keer dat we beseffen dat we richting de kerstperiode gingen. In Sucre was er een bijzondere kerstsfeer in enkele chocoladewinkels. Een zeer vreemd gevoel.

Uiteindelijk gingen we nog lekker eten 's avonds en we doken vroeg het bed in. De volgende dag stond onze terugreis op de planning. Eerst namen we het vliegtuig naar Santa Cruz, we overnachtten daar en vlogen dan naar Sao Paulo. Daarna ging het nog even naar New York om dan opnieuw in het vertrouwde België te landen. Het einde van een fantastische reis. ■

NIEUWS UIT CAIZA, PADRE JULIAN SCHREEF ONS OVER ZIJN BESLOMMERINGEN..

Met ons werk in Caiza willen wij de kinderen van het platteland toegang geven tot onderwijs, hen les laten volgen in een goede school want ze zijn arm en weerloos. Daarom wil ik jullie mijn bezorgdheid even meedelen. Onze internaten evolueren zo een beetje naar plaatsen waar zonen en dochters logeren van leerkrachten, mijnwerkers, verpleegkundigen, politieagenten. Die ouders krijgen een salaris op het einde van de maand. De kinderen van de landbouwers en de armen dreigen uit de boot te vallen omdat zij de internaatkosten niet kunnen betalen. Het aantal internen daalt. Er zijn meer externen. Die leven in kleine huisjes dikwijls zonder ouders. Zij eten alleen wat zij vinden en dikwijls slaan ze de maaltijden over omdat er geen geld is om voedsel te kopen. Daarom zijn we bij de overheid gaan aankloppen met de vraag ons te sponsoren. Zo krijgen de leerlingen 's morgens iets te eten en voor de externen huiswaarts keren, krijgen ze nog een maaltijd. Ik zou niet graag zien dat ons college een school wordt voor de meer gegoeden. Ik zou dat verschrikkelijk vinden.

Het wordt ook moeilijker en moeilijker om goede leraars te vinden want aan de normalscholen studeert tegenwoordig een heel gevarieerd publiek. Het wordt een hele klus om er de degelijke lesgevers uit te pikken.

Ik heb deze problemen besproken met Mgr. Ricardo Centeles (bisschop van Potosi en oud-leerling van Caiza) tijdens mijn reis met hem naar het noorden van Potosi en naar Cochabamba.

[**Kinderen in de campo.**
Geven we hen ook een toekomst?]

[Leerlingen van de lagere school]

Wij denken dat de internaten in Caiza nooit zelf bedruipend kunnen worden. We zullen altijd afhankelijk zijn van steun willen wij onze school blijvend openstellen voor de armere kinderen. Alleen met een diploma op zak, kunnen zij een betere toekomst uitbouwen. Daarvoor werken wij!!!

Ook dit jaar hebben wij naar aloude traditie deelgenomen aan de Olympiade voor wetenschappen in het departement Potosi. We kwamen als eerste uit met elf medailles: zes gouden, twee zilveren en twee bronzen. En dus mogen wij naar Cochabamba voor de nationale Olympiade. De tweede plaats was voor het college van Tupiza, een plaats in het zuiden van Potosi. Poolse religieuzen besturen deze school. Er is geen internaat en hier volgt vooral de middenklasse onderwijs. Een college uit de stad Potosi was derde. Hier lopen de kinderen van rijke Bolivianen school. De eerste drie plaatsen worden ingenomen door christelijk geïnspireerde colleges.

Wij zijn wel heel fier dat onze leerlingen die toch uit arme gezinnen komen zo'n resultaten halen. Dat geeft een enorme voldoening. En het toont ook dat die kinderen goed presteren als ze de kans krijgen om onderwijs te volgen. Dus moeten we zo verder werken! ■

DE GARNAALKROKETTEN.

De 2000 kroketten zijn allemaal de deur uit. Wie er gekocht heeft, kan er volop van genieten. En...misschien zijn er al een deel achter de kiezen verdwenen. Hopelijk hebben ze gesmaakt. **De verkoop bracht ongeveer € 7.500 in het laatje. Met deze som kunnen weer een aantal arme kinderen verder studeren aan het college.**

Daar zijn wij enorm blij om. ■

MAALTIJD VOOR S.O.S. CAIZA

OP ZONDAG 26 JANUARI 2020 HOUDEN WIJ NAAR ALOUDE TRADITIE ONZE MAALTIJD TEN VOOR DELE VAN CAIZA.

Het menu ziet er zo uit:

Aperitief: glaasje cava of vruchtensap met 3 culinaire hapjes
Voorgerecht: kabeljauwhaasje à la nage, venkel, venusschelpjes
Hoofdgerecht: varkenshaasje, spitskool, spekjes, witloof en gratin dauphinois
Nagerecht: charlotte van rood fruit, koude sabayon, sorbet frambozen

Deze maaltijd kost je €45.

Wil je deelnemen? bel vóór 17 januari 2020 naar 050 31 94 93

(Georges en Lieve Suvéé - Marrannes)

én stort het bedrag op de rekening BE57 4727 0698 0135 van S.O.S. Caiza mét vermelding maaltijd + het aantal personen.

Je bent heel hartelijk welkom!

We starten om **12 uur in het Forum**, Kerkstraat 66, Blankenberge.

FINANCIES ONZE ONTVANGSTEN,

September 2019

Adopties	€ 431,93
Studiebeurzen	€ 50,00
Gewone giften VI.	€ 2.666,14
Gewone giften Wal.	€ 431,93
TOTAAL	€ 3.580,00

Oktober 2019

Adopties	€ 606,72
Studiebeurzen	€ 50,00
Gewone giften VI.	€ 2.441,14
Gewone giften Wal.	€ 606,72
TOTAAL	€ 3.704,58

November 2019

Adopties	€ 431,93
Studiebeurzen	€ 50,00
Gewone giften VI.	€ 2.765,17
Gewone giften Wal.	€ 431,93
Legaat	€ 200,00
TOTAAL	€ 3.879,03

HUWELIJKEN – DOOPSELS VERJAARDAGEN...

**Deel uw vreugde
met onze Boliviaanse vrienden**

Stel je vrienden een origineel
en sympathiek geschenk voor:

een storting voor S.O.S. Caiza
BE57 4727 0698 0135
Hoeksam 15, 8377 Zuienkerke
Tel.: 050 41 72 25

Wij bezorgen ze een fiscaal attest
voor iedere gift van € 40 of meer.

Wil je ons tijdschriftje S.O.S. Caiza via email ontvangen,
stuur ons een mailtje.
mark.makelberge@telenet.be (secretaris-schatbewaarder)
lieve.marrannes@telenet.be (verantw. uitgever S.O.S. Caiza)

S.O.S. CAIZA vzw

REKENINGNUMMERS:

IBAN nummer
BE57 4727 0698 0135
BE24 0000 1234 2238

BIC code (enkel voor het buitenland)
KREDBEBB
BPOTBEB1